rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 11. listopad 2026

Obsah: J.Zahradníček Advent, Mystika mládí, V.Tylová Svátek Krista Krále, Bl. Ramon Lull Kniha..., Pohanské pozůstatky a...,, Spanking- pověra a sekta, Mystika stáří, Potratovost, Pokání, Brněnská akademie duchovního života bratra Patrika Kužely OP mučedníka z Osvětimi

ADVENT NA VESNICI

KLADIVO MRAZU BUŠÍ V ZEM, TRAV HŘEBY VTLOUKÁ,
VYZTUŽEN POTOK S TŮNÍ PRO KROK DUNIVÝ,
JISKŘIVÝM SENEM SNĚHU PŘIKRYLA SE LOUKA,
ZÁŠTITA PRADÁVNÁ DLAŇ VZTÁHLA NAD NIVY.

BARBORKY NAŘEZÁNY TRNOU V TEPLE CHLÉVA,
ZE STARA STROJÍCE SE ROZKVÉSTI JAK DŘÍV,
ZE STARA SLÁMA ŠELESTÍ, ZE STARA VLÉVÁ
SE VELKÝ VEČER PŘES STŘECHY A VĚTVE SLIV.

JEN V NÁS ČAS DRAVÝ LNE A MÍSTO LNU NÁS MŇADLÍ,
DIVOCE ODVÍVAJE PRACH A PAZDEŘÍ,
SNAD NA RUBÁŠ, SNAD NA ŠAT SVATEBNÍ BY SPŘADLY
NÁS RUCE BUDOUCNA, AŽ SLAVNOST UDEŘÍ.

JEN TY A JÁ A MY NA POSPAS DÁNI SE VŠÍM,
KLÍN KLÍNEM VYRÁŽEJÍCE ZDE DOSLOVA,
PRŮVANEM SMÝKÁME SE ZHURTA OTEVŘEVŠÍM
NÁM ŽÍLY, DVEŘE, OKNA V LÉTA MOROVÁ.

JEN TY A JÁ A MY OD PRAHŮ, CEST A STOLŮ
S BOLESTÍ ODSÁVÁNI V DĚSŮ JOSAFAT,
SE ZDMI A SE STROMY SE DRŽÍME A SPOLU
S LESY A PAHORKY JE PADNOUT NÁM ČI STÁT...

TMA KRVÍ ŽÍHANÁ SE KRČÍ U VŠECH DVEŘÍ,
V SNU DUSNÉM SRDCE BDÍ K RODÁKŮM KŘIČET CHTÍC:
JEN OKAMŽIK! NA HROTECH SLOV SE SVĚTLO ČEŘÍ,
KRÁČEJTE OSTRAŽITĚ ZÁŘI TÉTO VSTŘÍC!

Jan Zahradníček

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Díky, díky tobě, nejvyšší věčný Otče, ty naplňuješ svaté touhy a miluješ naši spásu, z lásky jsi nám věnoval lásku v době, kdy jsme s tebou byli znepřáteleni, prostřednictvím svého jednorozeného Syna. Pro tuto propast hořící tvou láskou tě prosím o milost a milosrdenství, abych mohla upřímně přijít k tobě, abych se světlem, ne s temnotou, běžela za učením tvé Pravdy, jejíž pravdivost jsi mi jasně zjevil, a abych tak mohla od-halit další léčky, kterých se bojím, že tu jsou nebo mohou být. Věčný Otče, přála bych si, abys mě o nich poučil, než tyto stavy opustím.

Za prvé bych chtěla vědět, jaké ponaučení mám dát já nebo jiný tvůj služebník tomu, kdo by za námi pro radu přišel; přestože předem vím, sladký věčný Bože, žes mi řekl: „Já jsem ten, kdo má rád málo slov, a mnoho činů.“ Jestliže se však tvé dobrotivosti zlíbí říci mi ještě pár slov, způsobí mi to radost.

A dále, kdybych někdy dlela na modlitbách za tvé tvory a ze-jména za tvé služebníky a viděla přitom některého z nich, jak se z tebe těší, a jiného zase, že má temnou duši, mám nebo smím, věčný Otče, považovat jednoho za přebývajícího ve světle a druhého v temnotě? Nebo kdybych viděla, že někdo se velmi kaje a jiný ne, mám soudit, že větší dokonalosti dosáhl ten, kdo se víc kaje, než ten, kdo tak nečiní? Prosím tě, abych nebyla oklamána tím málem, co vidím, pouč mě konkrétně o tom, cos mi řekl všeobecně.

Druhá věc, v které tě prosím o vysvětlení: řekl jsi, že duše, když je navštívena v mysli, dostane znamení, aby poznala, zda je to navštívení od tebe nebo ne.

Jestli si dobře vzpomínám, řeklas mi, věčná Pravdo, že duše setrvá v radosti a je povzbuzena ke ctnostem: chtěla bych vědět, jestli může být oklamána duchovní vášní; kdyby tomu tak bylo, chtěla bych si ponechat znamení ctnosti.

To jsou věci, o které tě žádám, abych mohla v pravdě sloužit tobě a svému bližnímu a abych se vůči tvým tvorům nedopustila nespravedlivých soudů, protože si myslím, že posuzování vzdaluje duši od tebe. Proto bych do této nepatřičnosti nechtěla upadnout. / Svatá Kateřina Sienská, Dialog/

+++

SVÁTEK KRISTA KRÁLE

PODZIM SE SCHÝLIL, ŠÍPKY RUDĚ ZRALÉ
SE CHOULÍ MEZI TMY NA KEŘÍCH.
KAM V KRAJÍCH BEZLISTÝCH SE MŮŽE UKRÝT HŘÍCH?
JE SVÁTEK KRISTA-KRÁLE.

ČAS PRO BEZVĚRČE DĚLEN DO PARCEL,
DO HÁDANEK PRO ROČNÍ DOBY ČTYŘI
MĚSÍCŮ, TÝDNŮ, PRÁZDNÝCH DNŮ
CÍRKEVNÍ ROK VŠAK DO ADVENTU MÍŘÍ

NA JEHO KONCI BUDE NEJTEPLEJI
A HOSPODÁŘI OPATRNĚ PLEJÍ.
ZEMĚ SE K NEBI ZVEDÁ,
ABY V NÍ ŽIVOT NEZVĚTRAL

VŠUDE VLÁDNE KRISTUS KRÁL.
A MATKA BOŽÍ V RŮZNÝCH ZÁVOJÍCH.
TVÁŘ STEJNÁ, ZÁVOJ MÍVÁ JINÝ.
JDE PRÁVĚ STŘEDEM UKRAJINY,
JDE TAM, KDE BY JI NIKDO NETUŠIL.

ZATÍMCO ČAS SE OPĚT DOVRŠIL
KE KRISTU KRÁLI. A HŘÍCH,
UŽ OBNAŽENÝ, SE PROVINILE KRČÍ
PŘED JASEM NEJSVĚTĚJŠÍ ŽENY.

BOHÁČŮM SRDCE BLAHOBYTEM ZCHŘADLO.
NEVIDÍ BETLÉM: MINOU VEČEŘADLO.
PODZIMNÍ LISTY NEMOHOUCNĚ TLEJÍ,
ČAS SPĚJE TAM, KDE BUDE NEJSVĚTLEJI.
Vlasta Tylová (listopad 1987, Doubravník)

+++

Bl. RAMON LULL KNIHA O PŘÍTELI A MILÁČKU

241. Položili Příteli Otázku: Kde je větší nebezpečenství, zda ve snášení strastí z lásky, či ve štěstí? — Shodl se Přítel se svým Miláčkem a řekl, že nebezpečenství ve štěstí pocházejí z neznalosti a nebezpečenství v neštěstí jsou z netrpělivosti.

242. Vyprostil Miláček lásku a dovolil lidem, aby si z ní vzali zcela dle své vůle; i stěží nalezla láska, kdo by si ji vzal do svého srdce. A proto zaplakal Přítel a měl smutek pro nečest, jakou bere láska mezi námi skrze lživé přátele a lidi nevědomé.

243. Láska zabila v srdci svého opravdového Přítele všecky věci, aby tam mohla žít a zůstat; i byl by Přítel zemřel, kdyby byl neměl vzpomínku na svého Miláčka.

244. Byly ve Příteli dvě myšlenky: jednou myslil celé dny na jsoucnost a ctnosti svého Miláčka a druhou myslil na díla svého Miláčka. A proto byla otázka, která myšlenka byla jasnější a příjemnější Miláčkovi.

245. — Řekni, blázínku, chceš zemřít? — Odpověděl: Ano, v rozkoších tohoto světa a v myšlenkách na nespravedlivé, kteří zapomínají a zneuctívají mého Miláčka; neboť nechci býti v těchto myšlenkách vědomě a dobrovolně, poněvadž není tam můj Miláček.

246. — Řekneš-li, blázínku, pravdu, budeš od lidí bit a urážen, tupen, trýzněn a usmrcen. — Odpověděl: Dle vašich slov následuje, že kdybych mluvil lži, byl bych chválen, milován, obsluhován a ctěn od lidí a hájen od milenců mého Miláčka.

247. Lživí pochlebníci tupili kdysi Přítele v přítomnosti jeho Miláčka. Měl Přítel trpělivost a Miláček spravedlnost, moudrost a moc. A Přítel zamiloval si více býti tupen a kárán, než býti něčím u falešných tupitelů.

248. Rozséval Miláček různá semena do srdce svého Přítele, odkud vzrůstala a hnala do listu i do květu a uzrávala v jediný plod pouze. I je otázka, zdali z tohoto plodu mohou se zroditi různá semena.

249. Nad láskou velmi vysoko byl Miláček a pod láskou velmi hluboko byl Přítel; a láska, která byla uprostřed, působila, že sestupoval Miláček ku Příteli a že vystupoval Přítel k Miláčkovi. A z tohoto sestupování a vystupování zrodila se a počátek vzala láska, pro kterou omdlévá Přítel a slouží se Miláčkovi.

250. Na pravici lásky je Miláček a Přítel je na levici, a proto nemůže Přítel dojiti ku svému Miláčku, aby nešel skrze lásku. Před láskou je Miláček a za Miláčkem je Přítel; a proto Přítel nemůže dojiti k lásce, leda, že prošly jeho myšlenky a touhy skrze Miláčka.

251. Oblékl se Miláček do látky, do níž byl oblečen jeho Přítel, aby se stal jeho společníkem ve slávě věčné. A proto si přál Přítel každého dne červené šaty, aby se látka více podobala šatům jeho Miláčka.

252. — Řekni, blázínku, co dělal tvůj Miláček, dříve než byl svět? — Odpověděl: Bylo nutno, aby byl v rozličných vlastnostech věčných, osobních a nekonečných, v nichž jsou Přítel a Miláček.

253. Plakal a tesknil Přítel, když viděl, že nevěřící z nevědomosti ztrácejí jeho Miláčka, a těšil se ze spravedlnosti svého Miláčka, která trápila ty, kteří ho znali, ale neposlouchali. A proto byla mu učiněna otázka, co je větší, zda jeho tesknota, či jeho útěcha, jakož i je-li šťastnějším, když vidí, jak jeho Miláček je ctěn, či nešťastnějším, když vidí, jak je znevažován.

254. — Přemýšlel Přítel o svém Miláčku v největší rozdílnosti i souhlasnosti ctností a v největší nesrovnalosti ctností i nepravostí a v bytí i dokonalosti, jež se mnohem úsilněji shodují bez nedostatku, než nebytí a nedokonalost, jež souhlasí s nedostatkem.

255. Přítel viděl tajemství svého Miláčka v různosti a shodě, jež mu zjevovaly mnohost i jedinost v jeho Miláčku, skrze větší shodu s bytostností beze vší nesrovnalosti.

256. Řekli Příteli, že kdyby porušení — jež je proti bytí, poněvadž je proti plození, kteréž je proti nebytí — bylo od věčnosti porušující a porušené, bylo by věcí nemožnou, aby nebytí nesouhlasilo s porušením a porušeným; pročež skrze tato slova viděl Přítel ve svém Miláčku plození věčné.

257. Kdyby bylo klamem to, čím může Přítel si více zamilovali svého Miláčka, bylo by pravdou to, proč Přítel nemůže tolik milovati svého Miláčka. A kdyby tomu tak bylo, následovalo by z toho, že nedostatek byl by většinou a pravdou v Miláčku a byl by v něm souhlas mezi klamem a menšinou.
258. Chválil Přítel svého Miláčka a povídal, že má-li Miláček větší možnost dokonalosti a větší nemožnost nedokonalosti, sluší se, aby jeho Miláček byl prostou a pouhou skutečností v své bytostnosti a svém konání. A mezitím, co takto Přítel chválil svého Miláčka, byla mu zjevena trojice jeho Miláčka.
259. Viděl Přítel v čísle jedna a tři větší shodu než v jiném čísle nějakém, poněvadž všeliký tvar tělesný přichází z nebytí do bytí skrze svrchu řečené číslo. A proto díval se Přítel na jednotu a trojici svého Miláčka jako na největší shodu čísla.
260. Přítel chválil mocnost a vědomost a vůli svého Miláčka, jenž stvořil všecky věci vyjma hříchu, kterýžto hřích nebyl by bez mocnosti a vědomosti i vůle jeho Miláčka a kterémuž hříchu nejsou příležitostí mocnost, ani vědomost, ani vůle jeho Miláčka.
261. Chválil a miloval Přítel svého Miláčka, že ho byl stvořil a dal mu všecky věci; i chválil ho a miloval, poněvadž se mu zalíbilo vžiti jeho podobu a jeho přirozenost. A proto je slušno položit otázku, která chvála a láska musí mít větší dokonalost?
262. Láska podrobila zkoušce moudrost Přítelovu, i dala mu otázku, zdali Miláček více ho miloval, když vzal na sebe jeho přirozenost, anebo když ho stvořil. A Přítel byl zmaten, až konečně odpověděl, že znovustvoření mělo za účel zahnati neštěstí a vtělení dáti blaženost. A z té odpovědi povstala nová otázka: Která ta láska byla větší?
263. Šel Přítel prosit o almužnu u všech dveří, aby připomněl lásku svého Miláčka služebníkům jeho i aby zažil pokory s chudobou a trpělivostí, jež jsou věcmi příjemnými jeho Miláčku.
264. Žádali Přítele za odpuštění pro lásku jeho Miláčka a Přítel netoliko odpustil, ale dal jim i sebe sama a své jmění.
265. Se slzami očí svých vzpomínal Přítel na utrpení a bolest, jež vytrpěl Miláček jeho pro lásku svou, a se smutkem a pozorností psal slova, jež by řekl, a milosrdenstvím i nadějí se těšil.
266. Vychovával Miláček svého Přítele k milování a láska učila ho mluviti a trpělivost naznačovala mu, jak by snášel útrapy z lásky k tomu, jemuž se jako sluha oddal.
267. Tázal se Miláček lidí, zda byli viděli jeho Přítele, a oni se ho ptali na vlastnosti Přítele jeho. A Miláček řekl, že jeho Přítel je odvážný i bázlivý, bohatý i chudý, veselý i smutný, zamyšlený a zemdlívá po všecky dny svou láskou.
268. Tázali se Přítele, chce-li prodati svoji touhu. I odpověděl, že ji prodal svému Miláčkovi za takový peníz, že celý svět by za to koupen býti mohl.

269. Jdi kázat, blázínku, a vykládej o svém Miláčku, plač a posti se! — Vzdal se Přítel světa a šel hledat svého Miláčka s láskou, i chválil ho na těch místech, kde byl zneuctěn.

270. Stavěl a pracoval Přítel na krásném městě, kde by zůstával jeho Miláček. S láskou, starostlivostí, nářky, pláčem a zemdlením na něm pracoval; radostmi, nadějí a zbožností ho krášlil a vírou, spravedlností, opatrností, statečností a mírností je obehnal.

271. Přítel pil lásku ve studánce svého Miláčka, v níž Miláček myl nohy Příteli svému, který mnohokráte zapomenul a nevážil si jeho dokonalostí; pročež je svět v nedostatku.

272. — Pověz, blázínku, co je hřích? — Odpověděl: Opačná a převrácená náklonnost proti konečnému úmyslu a důvodu, pro který můj Miláček stvořil všecky věci.

273. Viděl Přítel, že svět je stvořen, poněvadž věčnost se lépe shoduje s jeho Miláčkem, který je bytostně nekonečný ve velikosti a úplné dokonalosti, než se světem, jenž má velikost konečnou: a proto ve spravedlnosti jeho Miláčka musela být před časem a konečnou velikostí.

274. Omlouval Přítel svého Miláčka těm, kteří říkali, že svět je věčný, říkaje, že jeho Miláček neměl by dokonalé spravedlnosti, kdyby byl neponechal každé duši její tělo, jemuž by nepostačovalo místo ani látka dle pořadí, aniž by svět byl řízen pouze k jedinému cíli, kdyby byl věčný; a kdyby tak nebylo, scházela by jeho Miláčkovi dokonalost vůle a moudrosti.

275. — Pověz, šílený láskou, kterak víš, že víra katolická je pravou a že víra židovská a saracénská je falešná a bludná? — Odpověděl: Z deseti podmínek Knihy o pohanu a třech mudrcích.

276. — Řekni, blázínku, v čem počíná moudrost? — Odpověděl: Ve víře a zbožnosti, které jsou žebříkem, kde vystupuje rozum, aby rozuměl tajemstvím mého Miláčka. — A víra a zbožnost kde mají svůj počátek? — Odpověděl: V mém Miláčku, jenž osvěcuje víru a zahřívá zbožnost.

277. Tázali se Přítele, která věc je větší, zda možnost, anebo nemožnost? Odpověděl, že možnost je větší ve tvoru a nemožnost v jeho Miláčku, poněvadž možnost a moc se stejně spolu srovnávají, jako nemožnost a skutečnost.

278. — Odpověz, blázínku, co je větší, zda rozdílnost, nebo shoda? — Odpověděl, že vyjma jeho Miláčka, rozdílnost je větší ve mnohosti a shoda v jedinosti; ale v jeho Miláčku že jsou si rovny v mnohosti i jedinosti.

279. — Pověz, milenče, co je cena? — Odpověděl, že opak ceny tohoto světa, po němž touží falešní a ješitní milenci, kteří chtějí mít cenu nějakou, jsouce bezcennými, poněvadž pronásledují Cenu.

280. — Pověz, láskou šílený, viděl jsi člověka bláznivého? — Odpověděl, že viděl jednoho biskupa, který měl na svém stole mnoho pohárů a mnoho mis a nožů stříbrných a měl ve svém pokoji mnoho šatů a veliké lůžko a ve svých pokladnách mnoho peněz; ale ve bráně svého paláce málo chudých.
281. — Blázínku, víš, co je špatnost? — Odpověděl: Špatné smýšlení. — A co je oddanost? — Bázeň před mým Miláčkem, jež se rodí z lásky a ze studu, jenž se bojí potupy lidí. — A co je čest? — Odpověděl: Myslit na mého Miláčka, toužit po jeho dokonalostech a vychvalovat je. /do češtiny upravil TB//pokr./

+++

Vlasta Tylová POHANSKÉ POZŮSTATKY A KŘESŤANSKÉ POKLADY

KRUMPÁČE NARAZILY NA PRAVĚKÉ TREZORY,
KERAMICKÉ NÁDOBY A OZDOBY,
PAHOREK JE OBNAŽENÝ AŽ NA TRÓJSKÉ ÚTROBY.
SKALPOVANÁ HLÍNA, SLUPKA TAJUPLNÉ PLANETY
VRSTVU PO VRSTVĚ OTEVÍRÁ ZAŠIFROVANÉ
PŘEDMĚTY,
SLISOVANÁ BOJIŠTĚ, LOVIŠTĚ, SÍDLIŠTĚ,
VĚHLASNÉ DĚJIŠTĚ S MISKAMI U OBĚTIŠTĚ,
POTOPENÉ LUNY, MĚSÍC ÚPLŇKOVĚ PLNÝ
I JEHO STŘÍPKY SRPEČNÉ,
ÚLOMEK BÁJESLOVNĚ SLUNNÝ
A VYVŘELINY SOPEČNÉ,
OTISKY DŘEVĚNÉHO KONĚ, ÚKRYT VÍTĚZŮ
POD NÁNOSEM ARCHEOLOGICKÝCH NÁLEZŮ,
MÝTICKÉ MĚSTO, NAVLEČENÉ NA HOMÉROVU
METRIKU,
PATROKLOVA ZBROJ, PRIAMŮV POKLAD NA
HISARLIKU.
KAMENNÝ DÝM STOUPÁ K BRONZU, K ŽELEZU.
ODHRABANÉ TUNY S OŠTĚPY A LUKY,
DIADÉM PRO BOHYNI DIANU,
OKRASY Z OBSIDIÁNU,
HROMADY KOSTÍ, JEŽ DŘÍVE BYLY VOJENSKÝMI
PLUKY.
KAM VEDE STOPA, KTERÁ ODKRYJE
HLUBOKOU SRDEČNÍ NOC PREHISTORIE?

+++

SPANKING - POVĚRA A SEKTA

Světem se šíří staronová pověra a sekta. Ta se dnes podbízí televizní a internetovou reklamou, jakož i erotickým filmem a pornovideem. Erotické filmy jsou ďábelsky rafinované a těží hlavně z dusivé atmosféry hříchu. Bývají též historické a erotiku více či méně zneužívají k posunu děje či zkreslení událostí. Některé jsou velmi názorné, jiné pracují spíše v náznacích. Často však jde o filmy, které prolamují společenská tabu. Pornovidea otevírají cestu k pornoseznamkám ve směru rozkladu manželského a rodinného života /vdaná hledá milence, ženatý hledá milenku, atd./. Představují spanking jako hravou zábavu a zakládají u širokých mas skutečnou závislost**.**

„Spanking" /z angl./ znamená „výprask“ a přesně o to v téhle BDSM praxi jde. Výprask je součástí erotické hry a dělá ho dominantní účastník, který přebírá kontrolu i zodpovědnost za submisivního účastníka. Řídí rytmus a intenzitu bolesti. Oba účastníci s erotonásilím dobrovolně souhlasí, důvěřují si a před hrátkami si stanoví hranice i pravidla. Díky tomu má násilí prohloubit vzájemnou důvěru a otevřenost ve vztahu. Co však dělá ve skutečnosti je něco úplně jiného. Zakládá závislost, podloženou pověrou, která se zvrhá do sekty.

Spanking prošel vývojem. Proměnil se z tabuizované praktiky v jednu z nejpopulárnějších hrátek v rámci BDSM. Třebaže se spanking řadí do

skupiny BDSM, neznamená to, že se k němu uchylují pouze milovníci sadomasochistických hrátek. Je lákavý a svůdný pro všechny senzitivní zvědavce, kteří rádi experimentují a objevují nové způsoby, jak umocnit své vzrušení při sexu. Tak tato sekta zneužívá lidského těla k iluzorně vystupňovanému požitku, který Bůh přiznává manželu a manželce ve svátosti manželství.

Spanking přináší nezkušeným začátečníkům nové pocity a okořenění jejich intimního života. Takovým nováčkům se nabízí začít jemným plácáním pomocí ruky nebo lehkým výpraskem pomocí pásku nebo vařečky. V rámci pettingu či předehry může dominantní polovička směrovat své údery na partnerovy zadní svaly, které sdílí tepnu a některá nervová zakončení s oblastí intimních partií. Proto submisivní partner při výprasku rychle ucítí příjemné mravenčení i v klíně. Právě toho zneužívá ďábel k utvrzení závislosti lehkomyslných, ale hypersenzitivních jedinců v dané pověře a sektě.

Při spankingu se často zneužívá také hravosti, kdy se popustí uzda fantazii a promění divoké představy ve skutečnost. Je to svůdný prostředek, jak zjistit, jestli někoho láká submisivní (podřízené) nebo dominantní (nadřazené) postavení. Koho vzrušuje představa, že má moc nad svým nápadníkem či nápadnicí, nebo se naopak vidí v pozici toho, kdo oddaně poslouchá svého pána/paní? Pokud si někdo není jistý, nabízí se k vyzkoušení obojího – jednou zakusí bití na vlastní kůži, zatímco příště udělí bití druhé straně. U spankingu stejně jako u ostatních BDSM hrátek nemusí být muž dominantní a žena submisivní. Spousta párů to má naopak nebo si úlohy střídají.

Pokročilí „spankeři“, kteří už objevili magii výprasku pomocí ruky, posouvají své hranice s erotickými pomůckami. Při jejich používání si dávají pozor, aby nepřekročili tenkou hranici vzrušení, která se může rychle zvrtnout v nepříjemnou bolest. Nepoužívají proto hračky, na které nejsou připravení, a soustřeďují se spíš na „měkké“ pomůcky. Ty nezanechávají stopy, ani nezanechávají bezprostřední šokující bolestnou odezvu.

Přitom se zaplétají do gnostické pověry o dvojím božstvu, dobrém, a zlém, přičemž se mezi oběma stírá rozdíl, a oběť se uvelebuje v sektě katarského či chlystového ražení. Naruživí pěstitelé spankingu hovoří o „sladkém“ výprasku.

Fakt je, že od narození je člověk ve světě zasazen do utrpení jako následku hříchu prarodičů. Jeho důsledky bere na sebe Ježíš Kristus. Tak nás osvobozuje od závislosti na těle, světu a ďáblu. Přitom přímo z kříže ukazuje na to, že každý z lidí je postaven před volbu: buď zůstat šílencem světa a otrokem ďábla nebo se stát bláznem pro Krista a dosáhnout v Kristu osvobození. Toto v převrácené perspektivě zneužívá ďábel. Nabízí spanking jako svůdnou lest o iluzi rozkošné bolesti a slastného utrpení poškozováním sebe a druhých. Pověrečná nenávist k vlastnímu tělu jako Božímu obrazu je doprovázena okázalým předváděním tetovaných šrámů a podlitin, nebo i nasazováním psího obojku či zasazováním kroužku do úst a do nosu jako zvířecího postroje, za který by měli být voděni.

Zkušený psychiatr by z jejich tetování mohl vyčíst odpovídající diagnózu jako z Rorschachových obrazců.

Psychologická záludnost a ďábelství spankingu:

Zvýšená intimita a důvěra: Když se spanking uplatňuje smluvně, tak prý posiluje důvěru a důvěrnost mezi účastníky a prohlubuje vášnivé spojení, ale opak bývá pravdou.

Uvolnění napětí: Pro některé lidi spanking představuje formu uvolnění stresu a napětí, což prý vede k pocitu relaxace a psychického uvolnění.

Posílení sexuálního vzrušení: Někteří lidé považují erotonásilí za vzrušující, takže tím iluzorně zvyšují své sexuální vzrušení a potěšení.

Objasnění úloh a posilování moci: Spanking umožňuje účastníkům zkoumání různých úloh a postojů a posilování moci ve smluvně zabezpečeném a iluzorně řízeném prostředí, což je psychologicky zdánlivě obohacuje.

Křesťanské veličiny si to nenápadně prohlížejí, aniž by k tomu zaujali rozhodné stanovisko. Vůbec netuší, že je to pouze předzvěst škodlivé pověry a skutečné sekty. A to ještě nebyla v erotickém a pornovideovém směru široce zavedena virtuální realita, a málokdo tuší, že ďábel má k dispozici ještě skutečnou teleportaci. Některé duchovní osoby tomu však vzápětí podléhají a netuší, že vznikající závislost je těžší a neústupnější než abus alkoholika či narkomana. Teprve zpovědník, který se často s střetává s penitenty, závislými na elektronickém pornovideu, shledává záludnost spankingové sekty.

Psychologická i fyziologická škodlivost erotomanického násilí:

Emocionální nepohodlí: Jakmile vybočí z domluveného scénáře nebo se jeden z partnerů necítí pohodlně, vede to až k pocitům hanby, úzkosti nebo ztrátě důvěry.

Fyzická a psychická bolest: Pokud nejsou praktiky dobře přijaty nebo se překročí hranice může způsobit fyzickou bolest, která může vést až k těžkým psychickým otřesům.

Traumatické zkušenosti: Pro lidi s předchozími traumatickými zkušenostmi může spanking vyvolat záporné vzpomínky nebo vášeň odporu či dokonce hnusu.

Závislost na vypjatých podnětech: Někteří lidé mohou začít vyhledávat stále vystupňovanější útrapy, což může vést k ohrožení na zdraví i na životě.

Tyto ďábelské zkušenosti však ve spankingu jakožto pověře a sektě působí opačně, zejména když je otřesená psychika uvedena do paradoxního stavu, podobného stavu mezi uvědomělým stavem mysli a útlumem, v něm člověk zakouší bolest jako slast, či proti svému rozhodnutí jedná opačně. Toto ve vystupňovaném stavu může vést až k smrti, což daná sekta považuje za dosaženou dokonalost, kde se lidskost mísí s ďábelstvím.

K tomu, aby někdo prožil při počátečním spankingu příjemnou rozkoš, se dají použít jisté zásady. Ještě než se provedou vlastní úkony, proberou účastníci svá očekávání, která si od toho slibují. Pokud se někdo pustí do toho zcela bezohledně, snadno způsobí dané osobě psychickou újmu. To se však u spankingu často děje a ona výsledná psychická škoda se v sektě považuje za přiblížení se dokonalosti. Za vrchol dokonalosti se považuje úplné umrtvení, prostě sebevražda.

Ať už je někdo začátečníkem, nebo fanaticky zaníceným spankerem nebo autospankerem, provádí to odstupňovaně, od slabšího k silnějšího, od jemného k hrubému.

Musí dávat pozor na to, kam jeho rány dopadnou. Obecně se za bezpečné považují části těla, které chrání tuková tkáň nebo sval. Naopak u citlivých oblastí – krk, páteř, spodní záda, kostrč a kyčle – může dojít k poškození vnitřních orgánů, kloubů nebo kostí, páteře, plotýnek, míchy.

Milovníci tvrdých BDSM praktik nevnímají spanking jen jako doplněk k sexu (nebo jeho náhradu), ale i jako trestání submisivního partnera, pro kterého se bolest mísí s potěšením.

Spanking lze pojmout jako formu uvolnění, při kterém podřízený účastník uvolní své potlačené vášně a pocity – ty se projeví v podobě naříkání, sténání, pláče, ale i smíchu. Tuhle formu „relaxace" často vyhledávají třeba společensky vysoce postavení spankeři, kteří si rádi odpočinou v submisivní roli, kdy nemusí nic řešit ani o ničem rozhodovat.

Spanking vyvolává návykové pocity, při kterých jsou zkoušeny hranice individuálních možností. Fyzická bolest se při tom stává intenzivní, ale zároveň přechází k nervovému znecitlivění, což se pak prožívá jako extáze. Během dobrovolného bití nebo těsně po něm se totiž vyplavují endorfiny, známé jako hormony štěstí. Spanking tak nepřirozeně, zvráceně zesiluje rozkoš, takže trýzněná osoba pak lépe vnímá jakékoli další podněty.

Opojení spankingu je třeba brát jako těžce návykové. Navozuje v člověku umělou potřebu chtít se trápit znovu a říct ‚ještě'. Praktikuje to pro ten nepřekonatelný zážitek, pro který pomalu překonává strach a zkouší intenzivnější a silnější úder," říká jedna z našich testerek, která si výprask nejvíc vychutná sama. Jedním dechem pak dodává: „*Nejlepší zážitek ze spankingu pro mě spočíval v tom, že jsem pocítila, jak může být bolest vzrušující a otevírat cestu k novým experimentům. Pokud na mě spanking zkoušel partner, nevyvolávalo to ve mně příjemné pocity, ale obrannou reakci. Jakmile jsem však spanking zkusila sama na sobě, zjistila jsem, jak uvolňující pocity může bolest přinášet.*"

Nejlevnější a nejdostupnější pomůcky pro začátečníky jsou ruce nebo věci z domácnosti. Náruživí spankeři či autospankeři, kteří rádi posunují své hranice, užívají pásek a různé pomůcky, jako měkké plácačky, důtky nebo bičíky. Výsledný efekt má i síla, která se vloží do úderů.

Po vzájemné domluvě zavádějí do spankingových hrátek také pouta, provazy nebo roubíky, které udrží účastníka pod kontrolou a podtrhnou jeho podřízenou pozici. Přidávají se i masky na oči nebo takové, které změní vzhled spankera na divoké zvíře - medvěda, pantera či lva, obdobně jako mění vzhled týrané osoby v poddajné zvíře jako je ovce**.**

Nejhorší je, že sekta spankingu má velkou podporu v navenek mimosektářských, bohatých kruzích. Krev vystresovaných a týraných maličkých dětí obsahuje látky, kvůli kterým je těmto ustrašeným dětem, hromadně chovaným v otroctví, odebírána krev nasycená adrenalinem, ze které se vyrábí adrenochrom jako droga pro omlazování přestárlých bohatců a věřitelů zadlužených západních států. Tak byly ruskou armádou na Ukrajině odhaleny americké laboratoře se statisíci litry podchlazeného adrenochromu. Kolik unesených a vězněných vystrašených dětí tu vykrvácelo? Rovněž byly nalezeny a zachráněny tisíce dětí v podzemních klecích a kontejnerech. Ukazuje se, že tyto laboratoře zřizují tajné služby západní velmoci v jejích koloniích, kde postupně likvidují místní populaci a zbytek ničí ve válce. Nyní se jim nabízí Arménie. Mají se vydat krvavou cestou Ukrajiny? Bůh jim buď milostiv.

Zatímco se od Západu šíří spanking jako pověra a sekta, tak na Východě přetrvává obdobná sekta Chlystů. Chlystové (z rus. Хлыстик, bičík) představují sektu, sahající ke gnostickým představám bogomilů, vyháněným z Konstantinopole, a šířícím se také na Západ jako kathaři, valdenští, albigenští. Jejich pověra je postavena na dualismu duše (díla božího) a těla (díla ďáblova).

Souhrnně vzato ideologie chlystu podobně jako ideologie katharů, valdenských, albigenských a jiných sektářů je ideologií odporu vůči autoritám –autoritě Ježíše Krista, autoritě církevní, státní, rodinné, dále odporu k samotné autoritě manželství, které chápou jako škodlivé, protože činí člověka plodným, usedlým, výdělečně činným. Jde o příživníky a tuláky, přežívající v různých špeluňkách, sklepech a jeskyních. Pokud nejsou hmotně podporováni, tedy dávají najevo extrémní odříkavost, která může vést k smrti. Taková smrt se u nich pokládá na vrchol čistoty a dokonalosti. V životě a projevech jednotlivých sektářů jsou rozdíly, takže se zdá, že každý uznává něco jiného.

V Rusku tato sekta znovu rozšířila po roce1645. Představitelem byl Danilo Filipovič, který se prohlásil za Sabaotha a dal lidem Dvanáct přikázání (patří k nim mj. extrémní askeze či zákaz založit rodinu). Po něm pokračoval Timof Suslov, kterého jmenoval jako po sobě nového vtěleného Spasitele. Tento rolník se stal terčem stíhání úřadů, zažil dvojí ukřižování a v obou případech nezraněn dokázal předstírat vzkříšení. Suslov zřizoval chlystovské obce, tzv. *koráby* na venkově i v Moskvě. Vyvolení se sházejí na sabatech. Během nich se uvádějí do opojného transu doprovázeného divokým křepčením a tancem, vzájemným bičováním a bodáním, což se šíří celým shromážděním. Každodenní život věřících se řídí extrémně přísným odříkáním. Vyhýbají se konzumaci masa, cibule, česneku nebo brambor a dodržují dlouhé týdny trvající půsty.

V 18. století mezi nimi vynikl židovský kupec Prokopij Lupkin. Své časté obchodní cesty zneužíval k pořádání tajných setkání a šíření sekty do nových oblastí. Státní komise následně pozatýkala stovky členů a udělila přísné tresty, zahrnující těžké práce nebo vyhnanství na Sibiři. Přísný zákaz rodinného sexuálního života vedl u části těchto pobloudilců k založení nové odnože *Skopců* /r. 1771/, kteří odmítali pohlavní styk, k vlastnímu odstranění pohlavních orgánů. *Skopci* (rusky скопцы, Skoptsy - mn. číslo od slova skopets, což je název pro kastraci) se kastrovali navzájem, dobrovolně a na požádání. Mrzačily se i ženy - také zcela dobrovolně.

Prováděly dva druhy kastrace Skopců: Malá a velká. Malá znamenala odstranění varlat, při velké byl odebrán pohlavní úd i varlata. Oboje probíhalo bez anestezie, tzv. Ohnivý křest dělal prověřený „kleštitel“ břitem nebo nožem, přičemž na čerstvou ránu bylo přiloženo rozžhavené železo, aby se zastavilo krvácení. Později vytříbili techniku kastrací tak účinně, že kastrovali jako na běžícím páse: Skopci se modlili, upadli do úplného opojení, při kterém je prý nic nebolelo. Operace končila zvoláním *Kristus vstal z mrtvých!* Přebytečné „odřezky“ putovaly jako nečisté a ďábelské věci do ohně.

U ženských příslušnic sekty Skopců se prováděla mastektomie: buď se odřízla celá ňadra nebo bradavky. Často byl také odstraněn klitoris nebo vše, co dle učení falešného proroka „přečnívalo“ - když zapojíme nejdivočejší představivost, tak nám to dojde. Později se o sektu začala zajímat carská moc.

Trest při odhalení Skopce byl jasný: nucené práce na Sibiři, takže si to hodně lidí rozmyslelo.

Další štěpení sekty *Skopců* vytvořilo podsekty jako *Nový Izrael* nebo *Postníci*. Samotní *Chlystové* si udrželi silný vliv a počátkem 20. století měli v Rusku desítky tisíc aktivních následovníků.

Ze *Skopců* se však stal docela privilegovaný klub bohatých. Neměli děti, přibývalo majetných členů, kteří ke kastraci přemlouvali i svoje nevolníky. Celé se to začalo zvrhávat v hromadění majetků a peněz - absence potomků zapříčinila, že po *Skopci* vždy dědil jiný *Skopec*, takže se začali tak trochu eliminovat i mezi sebou. Carská moc je nenáviděla už jen proto, že byli bohatí a připadali si jako vyvolení - povýšení nad zákon, nad společnost, v bohaté a přepychové askezi, kterou nekazily žádné lehké ženy, pohlavní choroby ani alkohol. Alkoholu se *Skopci* přísně vyhýbali, což bylo v Rusku nevídanou věcí. Začali se k nim přidávat i carští úředníci a vojáci. Známý je případ kapitána Sozonoviče, který osobně v roce 1818 vykleštil třicet svých vojáků!

Po smrti svého vůdce se *Skopci* ocitli mimo zákon. Nahromaděný majetek lákal k tomu, aby začali šmelit; ze spousty sionistických kleštěnců se stali lichváři. Počet Skopců stále narůstal, až dosáhl sta tisíc členů (snad až milion přívrženců) mezi roky 1880-1910. Byli pronásledováni státní i církevní mocí a jejich konec nastal s bolševiky a Stalinem. V roce 1929 se v Leningradu udál proces, který stoupence sekty zcela vyloučil - všichni byli odsouzeni k doživotí v gulagu na Sibiři nebo přímo k smrti.

Nicméně dnes žijí Skopci v odlehlých oblastech Ruska, Rumunska nebo Moldavska. Soudobé vyznavače Skopce lze najít u tzv. antisexuálů. Ti se totiž také kastrují, či spíše sebekastrují. Aktivisté této sekty nabízejí na internetu návody na správně provedenou kastraci „v pohodlí domova“.

Zdálo by se, že jen divoký Východ obsahuje takové zběsilé sekty, ale skutečnost je jiná. V červnu 2022 zrušil Nejvyšší soud USA přelomové rozhodnutí v kauze *Roeová versus Wade* /1973/, které stanovilo právo na potrat plošně v USA do 22. týdne těhotenství. Od té doby rozhodují o pravidlech pro potraty jednotlivé státy USA. Zákaz interrupcí nyní platí ve 14 státech, v dalších sedmi jsou výrazně omezeny.

Po radikálním omezení práva na potrat **za poslední dva roky v USA** prudce **vzrostly počty dobrovolných sterilizací**. Pronikavě stoupl počet případů sterilizace **u žen i mužů**, poté se u mužů čísla zastavila, zatímco ženy tento zákrok vedoucí k impotenci podstupují stále častěji. Souvisí to s rozmachem spankingu jako pověrečné sekty, usilující podle katarských bludů o kastraci a umělou sexuální extázi trýzněním a poškozováním sebe a druhých. /pokr./

+++

POHANSKÉ POZŮSTATKY A KŘESŤANSKÉ POKLADY II

BOLEST JE STÁLE NA DOSAH, JEN NA VZTÁHNUTÍ RUKY,
V SRDCI JSOU PROLÁKLINY A SLOJE

PLNÉ USAZENIN NEPOKOJE.
ČLOVĚK, JENŽ HLEDÁ TRVALOST, KTERÁ NENÍ ZE ŠTĚSTÍ JEN ČÁSTÍ,
V POZEMSKÉM VYHNANSTVÍ NENAJDE MÍSTO ZVANÉ VLASTÍ.
KDE NAJDE ÚTĚCHU NA STRASTI, NEPOHODU?
UŽ TADY NA ZEMI PŘIPRAVIL NÁM BŮH PLNO KRÁS A HODŮ.
LÁSKAJE ŠPERK, KTERÝ SE ZDÁ BÝT NEZNALÉMU PROSTÝ,
BOHATÍ NOSÍ NÁHRDELNÍKY, NÁRAMKY, SKVOSTY.
SVÁTOST DUCHA SVATÉHO Z VZÁCNÝCH OLEJŮ A MASTÍ
SE UDĚLUJE NA POČÁTKU LÉTA
JEN JEDNOU ZA ŽIVOT.
DUCH BOŽÍ VANE JAKO PŘI STVOŘENÍ SVĚTA,
JAKO SE VZNÁŠEL NAD TIŠINOU VOD,
PŘIŠEL I V PODOBĚ JAZYKŮ OHNIVÝCH.
PROUDÍ I VE MNĚ A DÁVÁ SÍLU ZE SEDMERA DARŮ SVÝCH
NA SVATODUŠNÍ HOD.
DO PÓRŮ DUŠE VNIKÁ,
PROMĚNÍ ČLOVĚKA NA BOŽÍHO BOJOVNÍKA.
ČLOVĚK SE UČÍ BOLESTI, KTERÁ SE NEPROTIVÍ,
BŮH NEUDÍLÍ UTRPENÍ RÁD, JE PŘITOM ODVRÁCEN, NEBOŤ JE DOBROTIVÝ.
ŽIVOT JE CESTA KE KŘÍŽI, KVĚTENSTVÍM KRVE JE ROZVITÝ
A LIDSKÝ OSUD NA NĚM PŘIBITÝ.

Vlasta Tylová

+++

LÉČBA ÚČASTNÍKA SPANKINGOVÉ SEKTY

Závislost na spankíngu a zatvrzelost v této sektě je velmi těžká. Proto také snaha o vyvedení ze sekty je nesmírně náročná. I kdyby byl účastník násilně izolován od sekty, přesto mu zbývá falešná ideologie pověry, na základě níž může páchat nejrůznější sebepoškozování jdoucí až k sebezničení. Rozhodně by jakýkoli vnější zákrok vedl k větší utajenosti sekty a při větší zatvrzelosti v bludné ideologii dané sekty by přednostně vedl k děsivému nárustu sterilizací mužů i žen.

Zbývá duchovně mravní působení, o jehož přednosti jsme přesvědčeni, jenže chybí zapojení aktivisté. Kdo pronikne mezi příznivce spankingu, a jak se mezi nimi prezentovat, když uznávají jenom sebetrýznění? Možná se máme nechat od nich za pokání týrat a nechat Pánaboha, aby je sám napřímil k němu. Jak by si počínal Pán Ježíš, když i Jidáše jen vyzval, aby si pospíšil? Musíme se předně modlit růženec o vedení Duchem svatým. Rozhodně nelze čekat v Božím domě, že za námi sektáři přijdou.

Určitě musíme vykročit z Božího domu hledat takové zatoulané a ztracené ovečky, a nezůstávat s těmi, které jsou doma. Avšak je třeba hledat je tak, jako bychom právě je nehledali. A pak se mezi ně nevtíravě zamíchat a učit se diskrétně projevovat lásku také trpným způsobem. Musíme více dávat najevo ochotu a touhu trpět a snášet bolest, ale ne kvůli svému potěšení, nýbrž pro potěšení Pána Ježíše bičovaného kvůli našim hříchům. Musíme konat pokání za sebe a za všechny nekající hříšníky.

Při výzvě k pokání odpovídá většina křesťanů pasívně, že totiž snášejí nemoci, a že snášejí okrádání sebe jinými lidmi nebo donucovacím režimem. Takové pasivní pokání ve stylu „*mouchy sežerte si mě!*“ zakládá nezodpovědnou masu, terorizovanou krutým sadistickým diktátorem. Někteří jdou v tom pasivním pokání tak daleko, že říkají: *Bože, pošli ty sám na mne utrpení a bolesti kajícníka*. Zapomínají, že Bůh není hluchý. Pošle jim nemoc a oni ji odmítají přijmout, nechávají se složitě léčit a ofukovat lékaři, a když to nepomáhá, tak reptají proti Bohu. Jeden šťastně ženatý mládenec s rodinou požehnanou mnoha dětmi, prosil v kostele u kříže: *Bože, pošli mi aspoň třísku z tvého kříže a rád ji ponesu*. Potom ho srazilo nákladní auto, polámalo mu mnoho kostí, rozbilo lebku. Když se to zahojilo, byl z něho invalida s poúrazovou epilepsií, manželka s dětmi ho opustila, což těžce nesl. Liní, změkčilí a zbabělí nebíčkáři se zdráhají vztáhnout kajícně ruku na vlastní tělesné blaho, ačkoli jedině takové pokání by mohlo přemoci neřest lenosti a pohnulo by je to k hrdinství ctnosti. Prvým úkonem aktivní kajícnosti, jak to sledujeme u krále v Ninive. je, že odhodí všechno světské a stane před Bohem jak ho stvořil, posype si hlavu popelem, navlékne si žíněné kající roucho a koná pokání. Stejně takéM ardocheus i Ester roztrhli svůj honosný oděv, oblékli si žíněné roucho a posypali hlavu popelem, aby konali pokání. Tak i Maří Magdalena odhazuje světské šperky, šminky a vonné masti a místo vyzývavého vypasovaného světského oděvu přijímá prosté splývavé roucho kajícnice, a sebepokořováním rostla v pokoře. Křesťané zapomínají, že v aktivním pokání mohou k potěšení Ukřižovaného trpět odstupňovaně: prostě snášet pro trpícího Krista tolik půstu a útrap, kolik snesou. V tomto směru ukazuje dodnes cestu osvícený arcibiskup Pavel Huyn. Zřídil rozjímavé těšitele a těšitelky Ježíše Krista Ukřižovaného. Měli bychom se také k Ukřižovanému přibíjet na Kříž, aby tam nebyl s Matkou Boží jen tak opuštěn. Je v tom ovšem Boží dar mučednictví těšit bičovaného Ježíše vlastní zapojenou účastí. Kde nic nepořídíme dobrým slovem, tam přijde na řadu půst a musíme se za tyto sektáře modlit bolestný růženec k Pánu Ježíši, který je pro ty pobloudilé ovečky, opíjející se vlastní bolestí jako by to byla slast, bičován, a pokaždé se za sebe i za ně tvrdě pokořovat, aby se Spasitel potěšil, že v tom mučení není opuštěný. Pravidelně se máme modlit modlitbu sv.Brigity. K tomu nás Pán posiluje svátostně, Tělem a Krví. A co dál? No především to, k čemu jsme posláni: Hlásat Krista, a to ukřižovaného. Tomáš Bahounek OP

+++

POHANSKÉ POZŮSTATKY A KŘESŤANSKÉ POKLADY III

ZVĚTRALY PRAVĚKÉ ZBROJE,
UHASLA SÍLA BOJE, ČERPANÁ Z POHANSKÉHO ZDROJE,
CO ZBYLO ZE SLÁVY Z NEDOBYTNÉ TRÓJE?
V ČASU SE VŠECHNO ZTRATÍ.
SLÁVA JE JENOM NEBESKÁ.
POZNALA JI UŽ MALÁ TEREZKA
TAK JAKO JINÍ SVATÍ.
LÁSKAJE BOLESTNÁ OZDOBA A STŘEPINA,
BROŽ, KTERÁ NA SRDCE SE PŘIPÍNÁ.
VŽDYŤ ŽIVOT NEBÝVÁ RADOSTNÝ,
ZBUDE V NĚM MÍSTO I NA OSTNY.
MAMINKA V DĚTSTVI ŘÍKALA, ŽE KDYBY BYLA BOHATÁ,
VYSÁZELA BY SPOUSTU OVOCNÝCH STROMŮ,
KVĚTY BY VONĚLY PRO POCESTNÉ
A ŠUMĚLA V NICH BEETHOVENOVA DEVÁTÁ.
JENOMŽE STROMY SE MĚNÍ V KŘÍŽE, NIC NENÍ BEZBOLESTNÉ,
JEŽÍŠ MĚL HŘEBY VBITY DO NOHOU A DO RUKOU,
KRÁL S TRNOVOU KORUNOU NA HLAVĚ.
PAK PŘIŠEL DO NEBE VE SLÁVĚ.
LIDÉ JSOU MUČENI ROZLUKOU,
BÍLÁ KREV KVETE V JABLONÍCH,
TAK JAKO NA ZÁPĚSTÍ, NA DLANÍCH.

Vlasta Tylová

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

JAK MÁME V KAŽDÝ ČAS CHVÁLIT BOHA

Ach, kdo dá, Bože, mému srdci, aby se má touha ještě před smrtí vyplnila ve tvé chvále? Kdo mi dá, abych za živa důstojně chválil milostivého Pána, jehož miluje má duše? Ó, kéž by se vyřinulo z mého srdce více a krásnějších tónů, než jaké kdy vydal sladký strunový nástroj, více než je listů a travin, a aby všechny zaletěly na tvůj nebeský dvůr, aby se z mého srdce linula tak líbezná a dosud nikdy neslyšená chvála, aby se to líbilo Tvému srdci, a aby to působilo radost celému nebeskému dvoru!

Pane, ačkoliv nejsem hoden tě chválit, přece touží duše má po tom, aby tě chválilo nebe, v celé své kráse, se svým slunečním jasem a leskem nesčíslného počtu mihotavých hvězd, aby tě chválila pestrá lučina, jež se skví v letním půvabu tolika květy a přirozenou ladností, i všechny sladké a vroucí touhy, jež kdy plnily čisté srdce, ozářené blaženou letní slastí tvého osvěcujícího Ducha.

Pane, myslím-li pouze na tvou vznešenou chválu, mé srdce by se nejraději rozplynulo v lásce, nedostává se mi myšlenek, a chybí mi slova. V mém srdci jasně vyniká něco, co nikdo nemůže vyslovit, když chci chválit tebe, nevýslovné Dobro. Když přistoupím k nejkrásnějším tvorům, k nejvyšším

duchům, k nejčistším duchům, to vše Ty převyšuješ, a sestoupím-li do hlubin propastí tvé vlastní dobroty, mizí veškerá má chvála svou nepatrností.

Pane, pohlédnu-li na krásné, živé postavy a rozkošné tvory, praví k mému srdci: „Ó, vida, jak rozkošný je ten, z něhož my jsme povstali, od něhož se vyřinula veškerá naše krása! Procházím nebem i zemí, světy i propastmi, lesy i pustinami, jdu-li přes hory i údolí, pěje vše mému sluchu záplavu zvuků tvé nesmírné chvály. Oněmím, když vidím, jak jsi vše neskonale krásně a účelně uspořádat jak dobro, tak zlo. Ale když si, Pane, vzpomenu, že Tys chvályhodné dobro, že jsi ten, jehož si má duše vyvolila, a jehož si má duše vyvolila za jednu jedinou milovanou Lásku, ach, Pane, srdce by se mi chválou rozskočilo! Ach, milý Pane, shlédni na milující touhu mého srdce a mé duše a nauč mne Tě chválit, nauč mne chválit Tě důstojně, než se odtud odstěhuji, když po tom touží duše má v své lásce!

Odpověď věčné Moudrosti: Ty bys mne tedy rád chválil?

Služebník: Ach, Pane, proč mne zarmucuješ? Ty přece znáš všechna srdce, ty víš, že by se mé srdce rádo proměnilo ve své lásce opravdovou touhou, jíž jsem po tom prahl od svých dětských dnů.

Věčná Moudrost: Poctivým sluší zpívat chválu.

Služebník: Ach, můj Pane, veškerá má spravedlnost spočívá v tvém milosrdenství. Milovaný Pane, vždyť i žáby v příkopě Tě chválí, a poněvadž nemohou zpívat, aspoň kvákají. Ach, dobrý Pane, vím a dobře poznávám, co jsem, seznávám, že bych měl k Tobě spíše lkát pro své hříchy, nežli Tě chválit; ale, přece, nesmírné dobro, nepohrdej touhou po tvé chvále ode mne, ošklivého červa. Pane, kdyby Tě chválili všichni Cherubové i serafové a velký počet vznešených duchů, jak jen nejlépe dovedou, oč více by mohli učinit vůči tvé nesmírné důstojnosti, povznesené nad veškerou chválu, než nejnepatrnější tvor? Pane, ty nepotřebuješ tvory, ale tím více zakoušíme tvé nekonečné dobroty, čím více nám ji nezaslouženě poskytuješ.

Věčná Moudrost: Kdo by mne chtěl důstojně tak, jako toho zasloužím, chválit, rovná se tomu, kdo honí vítr a kdo chce uchopit stín; ale přece je ti a všem tvorům dovoleno podle svých schopností mne chválit. Neboť nebylo nikdy a nebude tvora tak malého nebo velkého, dobrého nebo zlého, jenž by mne buď nechválil nebo nepřispíval k mé chvále. Čím více je se mnou spojen, tím chvályhodnější jsem mu a čím podobnější bude tvá chvála nebeské slávě, tím větší je pro mne. A tím více se podobá nebeské slávě ona chvála, čím více je zbavena stvořených představ a se mnou spojena v pravé pobožnosti. Ale mému sluchu lépe zní vnitřní rozjímání, než pouze ústní chvála, a vroucí srdečný vzdech zaznívá lépe než velkolepé volání. Pokorné pohrdání sebou v pravém podrobení Bohu a všem lidem, s rozhodnutím nechtít nic svého, zní přede mnou nad každý krásný zvuk. Nebyl jsem tu na zemi nikdy tak plný chvály před svým Otcem v nebesích, jako když jsem visel na kříži a odumřel všemu. Někteří lidé mne chválí pouze krásnými slovy, ale jejich srdce je ode

mne daleko; tuto chválu cením pramálo. A jiní mne též chválí, když se jim všechno daří podle jejich přání, ale když se jim začíná vést špatně, mizí chvála; taková je mi protivná. Cenná chvála v mých božských očích je ta, chválíš-li mne vroucně, srdcem, slovy i skutky, v žalosti jako v radosti, v protivenství, i když se ti daří dobře, neboť tak nemiluješ sebe, nýbrž mne! Snad si myslíš, že když mně miluješ, tedy mi činíš nějakou milost. Ve skutečnosti, když mně miluješ, tedy mne miluješ díky mně, neboť jsem který jsem.

Služebník: Pane, nežádám od Tebe utrpení, ani nechci být příčinou těchto věcí; ale zcela se odevzdávám dle touhy svého srdce Tvé věčné chvále, neboť nikdy jsem se sám ze sebe nemohl úplně odevzdat. Pane, kdybys na mne dopustil, abych byl nejopovrženější člověk, jejž kdy země nosila, Pane, i to bych chtěl z lásky ke Tvé chvále trpět! Pane, odevzdávám se dnes tvé milosti, a i kdyby mne někdo obvinil z nejhorších zločinů, jež kdo kdy spáchal, takže kdo

by mne spatřil, naplil by mi do tváře, i to bych rád chtěl snášet ke Tvé chvále, jen kdybych byl nevinen ve tvých očích. A kdybych byl vinen, snášel bych to - ke cti Tvé velebné spravedlnosti, jejíž čest je mi tisíckráte milejší než moje vlastní čest - a za každou potupu bych Ti vzdal zvláštní dík a zvolal bych s lotrem na kříži: „Pane, já zaslouženě trpím, ale co Ty jsi učinil? Pane, rozpomeň se na mne ve svém království!" A kdybys chtěl. abych nyní odešel, a kdyby to bylo k tvé chvále, neohlížel bych se za žádnou záminkou. I kdybych byl tak starý jako Metuzalém, pak jen o to bych žádal, aby každý rok dlouhých věků, každý týden celého roku a každý den v týdnu a každá hodinka dne i každý okamžik tě ode mne chválily tak líbeznou chválou, jakou Tě kdy chválil nějaký světec ve svaté záři, a to častěji, než je v slunci prášků, a kéž to vše vyplní má žhavá touha po tobě, jako bych to zde skutkem konal.

Pane, přijmi mě k sobě brzy nebo později, neboť jen to si přeje mé srdce. abys nakládal se mnou, jak chceš, a nikoliv, jak já. A ještě více pravím, Pane! Kdyby byla Tvá vůle. abych se rozloučil se světem a padesát let úpěl v očistci, a kdyby tak mělo být pro Tvoji chválu, skláním se, Pane, k Tvé chvále pod Tvé nohy a přijímám to ochotně k Tvé věčné chvále. Buď požehnán očistec, v němž Ti, Pane, bude vzdána moje chvála, jen Ty, a ne já, jen Ty jsi to, co mám na mysli, co miluji a co hledám, a nikoliv já, Pane, Ty víš všechno a znáš všechna srdce, Ty víš, jak slavnostně je v mé mysli. A přece i kdybych věděl, že mám na věky spočívat v pekelné propasti, ačkoliv by to velmi bolelo moje milující srdce, že mám být oloupen o slastiplné patření na Tebe, přece bych Ti neodřekl chválu! Kdybych mohl zpět přivést veškerý ztracený lidský čas, konat pokání za veškeré hříchy a všechny urážky, jež byly proti Bohu spáchány, úplně

nahradit chválou a ctí, s radostí bych to chtěl učinit; a kdyby to bylo možné, i z nejtemnějších pekelných hlubin musila by vytrysknout ze mne líbezná chvála, jež by pronikla peklo, okruh zemský, ovzduší a nebesa, a doletěla by před Tvoji božskou tvář. Ale poněvadž je to nemožné, proto Tě chci zde před tím více chválit, abych zde Tebe tím více mohl užít. Pane, učiň na mně, ubohém stvoření, co je k Tvé chvále, a ať se se mnou děje cokoliv, jen Tvou chválu chci vyzpívat, pokud se bude chvět dech na mých rtech! A až jednou ztratím řeč, žádám si, aby pokyn mých prstů potvrdil a uzavřel veškerou chválu, jež jsem tady pronesl, a až se mé tělo rozpadne v prach, přál bych si, aby z každého toho prášku pronikla nekonečná chvála tvrdým kamenem, nebesy, až k Tvé božské tváři a až do posledního dne, kdy se spojí duše s tělem k Tvé chvále.

Věčná Moudrost: Vytrvej v této touze do smrti; to je mi nejmilejší chvála:

Služebník: Milovaný Pane, když Ty dychtíš po chvále ode mne, ubohého hříšníka, toužím i já, abys mne poučil, zdali je zevnější chvála, jež se projevuje zpěvy neb modlitbou, také žádoucí?

Věčná Moudrost: je opravdu žádoucí, a to obzvláště, pokud je způsobilá povzbudit vnitřního člověka, hlavně pro začátečníka.

Služebník: Drahý Pane, cítím též v sobě ustavičnou žádost - od té doby, co jsem zde začal to, v čem mám na věčnosti pokračovat - abych dosáhl vroucí chvály a abych už ani na okamžik nebyl bez ní. Často jsem mluvil o této touze: Ach, nebe, proč pospícháš? Jak rychle letíš! Toužím a přeji si: zastav se v této chvíli, dokud bych nevyslovil dle touhy svého srdce chválu svému jedinému, vyvolenému, sladkému Pánu! A když jsem byl nějakou chvilku vzdálen Tvé chvály, jakmile jsem se k sobě vrátil, řekl jsem si: „Ach, Pane, už je tomu tisíc let, co jsem nemyslel na svého Pána! Ach, láskyplný Pane, nauč mne, pokud je to ovšem možno, pokud je duše s tělem spjata, abych dosáhl stálé, nikdy nepřestávající chvály!

Věčná Moudrost: Kdo má při všech věcech na zřeteli mne a varuje se hříchu a snaží se po ctnostech, ten mne neustále chválí. Ale přece, poněvadž toužíš po nejvyšší chvále, poslouchej dále! Duše se podobá prachovému peří, a proto snadno svou přirozeností stoupá k nebi; je-li však něčím zatížená, klesá k zemi. Podobným způsobem se zvedá k nebi i mysl očištěná od těžkého hříchu svou přirozenou vznešeností s pomocí duchovního rozjímání. A proto, očistí-li se mysl ode všech tělesných žádostí a v klid se ponoří, takže se veškerý její zřetel obrátí neodvratně k nezměnitelnému dobru, vzdává mi ustavičnou chválu. Neboť v čistotě, pokud to ovšem možno vyjádřit, utone lidská bytost a pozemské se promění v andělskou duchovní podobu; a co pak člověk zevně přijímá. činí a koná, ať jí nebo pije, ať spí nebo bdí, vše je pouze moje přečistá chvála.

Služebník: Ach, můj dobrý Pane, jak sladká je to nauka! Milá Moudrosti, nyní bych se rád od Tebe dověděl ještě čtyři věci. Za prvé: V čem naleznu hlavní předmět Tvé chvály?

Věčná Moudrost: Ve zdroji všeho dobra a potom v potůčku vyvěrajícím.

Služebník: Pane, zřídlo je pro mne příliš vysoké a neznámé, to by Tě měly chválit libanonské cedry, kúry andělů a nebeských duchů. Chci však přece i já, ubohý bídník, předstoupit s chválou, aby tito až uvidí moji slabost ke splnění této tužby, byli upozorněni na její velikou vznešenost a povzbuzeni její jasnou čistotou, tak jako kukačka povzbudí slavíka k líbeznému zpěvu. Nejlépe se však pro mne hodí chválit projev Tvé dobroty, Pane. Pokud myslím vážně, čím jsem byl, před čím a jak často jsi mne ochránil, od jakých nebezpečných pout, z jakých léček jsi mne vysvobodil - že se nerozplyne mé srdce v Tvé chvále, Pane, jak dlouho jsi na mne čekal, jak přátelsky jsi mne přijal, jak často jsi mi sladce, tajemně vyšel vstříc a uděloval mi vnitřní napomenutí! A jakkoliv jsem byl za to nevděčný, neustal jsi, dokud jsi mne nepřitáhl. Ptám se: Nemám Tě za to chválit? Ó ano, Pane! Můj dobrý Pane, toužím ti vzdát za to hojnou chválu, jež by pronikla před Tvůj zrak, podobnou velké, radostiplné chvále, jakou pojali andělé v prvním okamžiku, s ohledem na svou stálost a zavržení svých druhů, a s radostí, kterou mají ubohé duše, když vyjdou z žaláře strašného ohně před Tebe a po prvé spatří Tvou spanilou, milostnou tvář, a v nekonečné chvále, jež povstane na nebeských luzích po posledním soudu, až budou spravedliví definitivně odděleni od zlých.

A ještě se bych rád, Pane, od Tebe dověděl, jak bych mohl použít veškerého přirozeného dobra k Tvé chvále.

Věčná Moudrost: Nikdo nyní nemůže znát dokonalý rozdíl mezi milostí a přirozeností. Proto povstane-li co v tobě, ať od přirozenosti ať od milosti, buď krásného nebo radostného a potěšujícího, obraťse tím ihned k Bohu a slož mu to, aby to bylo užito k mé chvále, neboť jsem Pán přirozenosti i milosti; tak se ti přirozené stane nadpřirozeným.

Služebník: Pane, jak bych obrátil k Tvé věčné chvále i svody zlých duchů?

Věčná Moudrost: Při našeptávání zlého ducha pros o mou pomoc takto: „Pane, kolikrát ve mně zlý duch nebo kdokoliv jiný vzbuzuje takové ošklivé nápady proti mé vůli, tolikrát Ti budiž vzdána chvála mou pevnou vůlí, a to v nekonečné věčnosti, jíž by Tě zlý duch chválil, kdyby byl obstál ve zkoušce, tak abych byl jeho zástupcem, když on je zavržen; a kolikrát sesílá na mne tato ošklivá pokušení, tolikrát Ti za to posílám ono dobro."

Služebník: Pane, vidím, že dobrým napomáhají všechny věci k dobrému, když i to nejhorší od zlých duchů se jim obrátit může k dobrému.

A ještě jedno mi řekni; Ach, láskyplný Pane, jak mám obrátit k Tvé chvále vše, co slyším nebo vidím v okolí?

Věčná Moudrost: Když uvidíš něco nesmírně velikého, něco výjimečně krásného, řekni vždy v hloubi svého srdce: Tolikrát a tak krásně musí Tě dnes za to chválit tisíce tisíců nebeských duchů, jež stojí před Tebou, a touhy všech svatých místo mne toužit a krása všech tvorů Tě ctít na mém místě."

Služebník: Ach, Milovaný Pane, jak jsi osvěžil a poctil moji mysl chválou!

Ale, Pane, pozemská chvála pobízí mé srdce a proniká mou duši touhou po věčně trvající chvále. Ach, má vyvolená Moudrosti, kdy se rozbřeskne jasný den, kdy nastane radostná chvíle dobře připraveného odchodu z této bídy k mému Miláčkovi? Ach, jen tělesně na Tebe patřím a pouze tělesně Tě chválím! Pane, začínám tak tesknit a vroucně toužit po jediné slasti mého srdce! Ach, kdy toho dosáhnu? Ó, jak se to prodlužuje, ó, jak se zvolna šeří, než budu moci patřit tváří v tvář na blaho svého srdce a kochat se Tebou do sytosti! Ó, vyhnanství, jak hrozné jsi pro člověka, jenž se opravdu cítí vyhnancem! Shlédni, Pane, je jen málo lidí na zemi, kteří najdou, co hledají, kteří mají místečko, kde by si noha na chvilku odpočinula. Ach, mé jedno Jediné, po němž touží a jež hledá má duše, Ty víš, že jsem jeden z těch, kteří se jen Tobě úplně odevzdali. Pane, slyším-li nebo vidím-li něco, v čem Tě nenalézám, to je pro mne mučivé, a přítomnost všech lidí bez Tebe, je mi hořkostí. Ach, Pane, co mne povzbudí a co mne udrží zpříma?

Věčná Moudrost: Zajdi si často do tohoto rozkošného krásného stromořadí mé kvetoucí chvály. Není lepší příchuť nebeských slastí zde na zemi než u těch, kteří s veselou radostí chválí Pána. Není nic jiného, co by více radostí rozšiřovalo tvou mysl a ulehčovalo ve strastech. co by zahnalo zlé duchy a zapudilo trudnomyslnost, než radostná chvála.

Bůh se blíží takovým lidem, andělé jsou jim přáteli a sami sobě prospívají; tato chvála napravuje bližní, naplňuje radostí duše a nebeskému dvoru prokazuje velkou čest.

Služebník: Milovaný Pane, má spanilá věčná Moudrosti, jak toužím po tom, když se mi otevřou ráno oči, aby se také mé srdce otevřelo a aby z něho vyšlehl zažehující ohnivý plamen tvé lásky a chvály, s nejsladší láskou nejohnivěji milujícího srdce, jež bije na světě, podobnou nejžhavější lásce nejvyšších serafínských duchů na věčnosti, a nekonečné lásce, jíž Ty, nebeský Otče, miluješ své drahé dítě ve vyzařující lásce Ducha vás Obou, a aby ta chvála sladce zněla tvému otcovskému srdci, tak jako zde na zemi, ovšem svým způsobem, zaznívá sladký souzvuk milostně sladěných strun, a aby z tohoto ohně lásky vystupovala tak líbezná vůně chvály, jako by byla nevýslovně posypána vonnými kořeními všech vzácných bylin a koření, a schránek všech ctností ve své nejvyšší čistotě a aby jeho pohled na ni tak krásně rozpučel milostí, tak jako nikdy nezahořel máj v rozkošném květu, aby to skýtalo líbeznou podívanou Tvým očím i celému nebeskému dvoru. A vyprošuji si, aby tento žár lásky vždy vyšlehoval ve všech mých modlitbách, aby tryskal z mých úst, z mého zpěvu, aby zrál v mých myšlenkách, slovech i skutcích, aby zahnal 77mé nepřátele, překonal mé chyby, vyprosil milost a zjednal svatou smrt, aby konec této pozemské chvály byl začátkem věčně trvající, neustávající chvály.

Bl.Jindřich Suso, O věčné Moudrosti II,24

+++

PROTO JE TOLIK OBŘADŮ S TAJEMNOU NÁDHEROU
/TEREZCE PADAL NA JEJÍ PŘÁNÍ PŘI OBLÁČCE SNÍH/,
A SLOKY CHVÁLY NEBUDOU NIKDY DOZPÍVANÉ.
Z PROUDU TĚCH SLOK SI LIDÉ VÍRU NABEROU.
SVATÝ DUCH NEUSTÁLE VANE
A JEDNOU ZA ŽIVOT NA SVATODUŠNÍ BOŽÍ HOD
V SVÁTOSTI POSILUJE BŘMOVANÉ MOUDROSTÍ,
ZBOŽNOSTÍ, RADOU A DŮVĚROU.
KRUMPÁČE NARAZILY NA HROBY,
NA KRUHY OTROCKÉ PORODY,
NA OZDOBY, KTERÉ SE NA VZDUCHU ROZDROBÍ.
CO ŽIVÉHO ZŮSTALO Z TĚCH NALEZIŠŤ?
DÁVNOVĚKÁ TŘÍŠŤ SE ZBYTKY POHŘEBIŠŤ
JE DOKUMENTEM PRO VĚDU, DOPLŇUJE MEZERU
PRO DOBU BEZ TVÁŘE PLNÉ MÝTONOSNÉHO TICHA.
TROFEJE PRO MUZEÁLNÍ DEPOZITÁŘE.
KŘESŤANSKÝ PRAMEN NIKDY NEVYSYCHÁ.
ČERSTVÁ SÍLA SVATÉHO DUCHA NEUSTÁLE DÝCHÁ.
SVĚCENÝMI PLÁTNY JSOU POTAŽENY OLTÁŘE,
ZLATÁ A ZLACENÁ, SVĚCENÁ NÁDOBA JE DENNĚ DOLITÁ,
KŘÍŽOVÁ CESTA JE KAŽDOROČNĚ PROŽITÁ.

Vlasta Tylová

+++

NEJSTRAŠNĚJŠÍ VÁLKA V DĚJINÁCH LIDSTVA

„Skoro vám závidím. Představte si, že já v tomhle lijáku musím jít ještě zpátky!"

Podle údajů WHO a Guttmacher Institute se na světě **ročně** provede přibližně **73 milionů umělých přerušení těhotenství**. To odpovídá zhruba 200 000 potratům denně. A světáci mají starost o výlety na Mars a Venuši.

Potratovost v Rusku: Nízká porodnost a narůstající trend potratů zhoršují už tak špatnou demografickou situaci Ruska. Sedm z deseti těhotenství končí umělým přerušením /2006/. Ruské rodiny navíc už nemívají čtyři, pět dětí, ale spokojují se jen s jedním.

Za vysokým počtem interrupcí v Rusku stojí i malé rozšíření antikoncepčních pilulek a jiných prostředků. Podle údajů ministerstva zdravotnictví z roku 2001 používalo nitroděložní tělísko s vlastností zabránit těhotenství 15,6% ruských žen. Hormonální antikoncepci užívalo jen 7,8 % žen. V Evropě používá antikoncepci 70 až 80 % žen.

Velká změna nastala až na začátku osmdesátých let, kdy byla povolená doba pro ukončení těhotenství byla prodloužena z 12 na 24 týdnů a v dalších letech až na 28 týdnů, pokud k tomu existovaly obzvlášť závažné důvody. Nyní Rusko hledá způsob, jak zabránit vysoké potratovosti. Vladimir Putin nařídil posílit „finanční zájem“ lékařů na prevenci potratů. Připravuje se zákon k omezení potratovosti.

Potratovost v USA:

V červnu 2022 zrušil Nejvyšší soud USA přelomové rozhodnutí v kauze *Roeová versus Wade* /1973/, které stanovilo právo na potrat plošně v USA do 22. týdne těhotenství. Od té doby rozhodují o pravidlech pro potraty jednotlivé státy. Politici Republikánské strany toho využili ke striktnímu omezení přístupu k tomuto typu zdravotní péče. Zákaz interrupcí nyní platí ve 14 státech, v dalších sedmi jsou výrazně omezeny.

V USA po radikálním omezení práva na potrat za poslední dva roky výrazně vzrostly počty **dobrovolných sterilizací**. Především pronikavě stouply **sterilizace u žen i mužů**, poté se u mužů čísla zastavila, zatímco ženy tento zákrok vedoucí k impotenci podstupují stále častěji. Souvisí to s rozmachem spankingu jako pověrečné sekty, usilující podle katarských bludů o násilně stupňovanou iluzi sexuální extáze trýzněním sebe a druhých, až ke vzájemnému poškozování a ohrožení na životě.

ČESKÁ POTRATOVOST

Roční počet registrovaných /lékařsky provedených/ potratů se v Česku drží pod hranicí 30 tisíc případů (kolem 27,5 až 31 tisíc ročně. Kromě toho se bez důslednější evidence provádí ročně dalších asi 20 tisíc potratů mediciálně-pilulkou. Průměrný věk ženy při potratu se pohybuje kolem 30,5 roku. Potratem končí přibližně 20–22 % všech zjištěných těhotenství. Národ vymírá a široké masy zajímá jen konzum a smyslové požitky. Mezi mládeží se šíří ideologie spankingové sekty, která si navozuje iluzi opojení z trýznění sebe a ostatních. Snaží se sobecky užívat smyslových požitků stupňovaných do iluzivní extáze

s minimální odpovědností za následky v podobě počatého života. Politické programy však sledují ochranu vod, lesů, psů, koček, papoušků a kanárků.

Zákonné úpravy zasahují do celé této tiché vyhlazovací války lidstva pouze docela vnějškově. Rozhodující je vnitřní duchovně mravní obnova v Kristu a jeho tajemném Těle. Zatímco se světem šíří spankingová sekta, zneužívající těla ke znetvoření sexu a člověka, Duch Svatý vyzývá k pokání, ke spiritualizaci sexu, ke zduchovnění člověka v Kristu. Tomáš Bahounek OP

+++

POKÁNÍ POKÁNÍ POKÁNÍ

Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání. Zj 3,19

Má-li být člověk následovníkem Krista, musí se nejprve důkladně konat pokání ze svých hříchů. Tím se nemyslí jen to, že lidé musejí vyznat své hříchy a prosit za odpuštění. To je pouze první krok. Myslí se tím, že jejich celý život, přání, motivy a plány musejí být podřízeny Bohu. Každý křesťan musí zemřít sám sobě a kompletně předat svou minulost, přítomnost a budoucnost Ježíši Kristu. Apoštol Pavel píše /Ř 12,1-2/: *Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.*

V předkomunistické éře byla většina čínských křesťanů v Henanu důrazně vyzývána, aby činila důkladné pokání a aby měla správný vztah k Bohu. Proto byli lépe schopni snášet pronásledování, které na čínskou církev udeřilo během 50. až 70. let. Slyšel jsem příběhy mnoha mužů a žen, kteří pro Ježíše obětovali své životy jako mučedníci.

Církev v mé provincii, která před rokem 1949 čítala jen desetitisíce věřících, se vzhledem k příkladu mnoha bohabojných lidí, jako je tento, dnes počítá na miliony. Učedníci z Henanu byli vysláni po celé Číně s poselstvím evangelia.

Když jsem cestoval po celém světě, přišel jsem na to, že i dnes je velmi potřebný druh poselství, jaké měli misionáři, kteří kázali v Číně. **Pokání je pro křesťanský život základním kamenem, ale na mnoha místech je zanedbáváno. Dnes kazatelé v mnoha církvích rozmělnili svá kázání natolik, že už se nepodobají evangeliu.**

Místo aby lidé slyšeli, že Boží království je dosažitelné pro všechny, kteří jsou ochotni obrátit se zády ke světu a celým srdcem následovat Ježíše, jsou

každou neděli přinášena tisíce kázání, v nichž je Ježíš představován jen jako Spasitel, ale ne jako Pán a Mistr. Lidem se říká: *„Ježíš ti pomůže, požehná ti, odpustí ti a zmocní tě.“* Málokdy se hovoří o pokání, pokoře a oběti.

Víte, jsme povoláni běžet závod pro Ježíše a pokání je startovní čarou tohoto závodu. Je marné pokoušet se běžet závod, jestliže jste nikdy nezačali od startovní čáry! To je problém mnoha dnešních věřících. Pokoušejí se následovat Ježíše, ale nikdy nečinili skutečné pokání a nikdy plně nepoddali své životy Ježíši Kristu. V církvích plných polovičatých křesťanů, jejichž životy jsou stále zaměřeny na sobectví a na zásady tohoto světa, můžeme vidět výsledek falešného evangelia, které dnes tak převládá.

„Říkáte, pobolívá vás hlava, no to nic nebude . . .“

Ježíš přišel, aby přinesl na tuto zemi Boží království. Přišel změnit jednotlivce, rodiny i národy skrz naskrz - radikální revoluce, která by změnila svět skrze poslušné, krví vykoupené služebníky.

Ježíš řekl církvi v Laodicei: *Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.* (Zj 3,15-16) Toto poselství vzkříšeného Pána musí být pro laodicejské křesťany strašným šokem! Byli bohatí, spokojení a samolibí.

Vždyť říkáš: *Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý. Radím ti, abys u mne nakoupil zlato ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, abys ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl.* (Zj 3,17-18)

Proč Ježíš řekl tak tvrdá slova? Nenáviděl snad laodicejské věřící? Určitě ne! Ve skutečnosti byla jeho motivací láska, vroucí láska. Tak miloval laodicejské, že nedokázal sedět jen tak a nechat je zahynout v jejich hříchu a sobectví. Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se a čiň pokání. (Zj 3,19)

Pokání je prvním krokem ke vstupu do Božího království. První poselství, které Ježíš vyhlásil ve své službě, znělo: *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské*. (Mt 4,17) Bez hluboké zkušenosti pokání v našem životě budeme neustále bojovat s běžnými hříchy a nikdy jako věřící nedospějeme.

Můžeme vypadat, že náležíme do Božího království, můžeme být úspěšní v klamání sebe i druhých, avšak všemohoucího Boha podvést nemůžeme. Pokud chceme vstoupit do Božího království, musíme se poddat Ježíši Kristu.

Bůh ví, kdo je občanem jeho království a kdo je podvodník. Pokud jsme dostali pozvání na svatební slavnost Božího království, musíme si obléci šat, o němž nám řekl, a nemůžeme si vzít vlastní světský oděv. Musíme přijmout jeho slovo a žít podle něj, uspořádat svůj životní styl a rozhodování tak, aby odpovídaly příkazům Krále. To je pokání.

Pokání je nedílnou součástí křesťanského života. Bez pokání není možné žít v Božím království. Žít jednou nohou v Božím království a druhou nohou ve světě je stejné, jako když nevěrný manžel má ještě milenku či manželka milence. Jakub to říká zcela bez obalu: Proradná stvoření! Což nevíte, že **přátelství se světem je nepřátelství s Bohem**? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím. Či myslíte, že nadarmo je psáno: „*Bůh žárlivě touží po duchu, kterého do nás vložil*“? (Jk 4,4-5)

Jan píše podobně: Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem prahne člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí Boží vůli, zůstává navěky. (1J 2,15-17)

Jednoho dne všichni staneme před soudnou stolicí Kristovou a budeme vyzváni, abychom vydali počet ze svého života. Teď je čas k pokání, ještě než bude příliš pozdě! Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých. (Sk 17,30-31)

Milí přátelé, jestliže cítíte ve svém svědomí usvědčování Ducha svatého, pak odhoďte světské roucho, padněte na kolena a volejte k Bohu z kajícího se srdce. Požádejte Ducha svatého, aby převzal plnou kontrolu nad vaším životem a pomohl vám denně chodit v pokoře a závislosti na něm. Br.Yun Živá voda

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH. ŽIVOTA PATRIKA KUŽELY

Fr. Patrik O. P. : **Všech svatých rodinná slavnost.**

Bratři a sestry naši milovaní, vzhůru srdce!

Vzhlížíte dnes k nám, k trůnu Božímu. Vy, kteří ještě putujete, k nám, co jsme již u cíle. Vy se ohýbáte ještě pod břemenem dne a horka, uprášení, my už jsme došli s milostí Boží a jsme jí očištěni. Vy jste ještě v cizině, my už ve vlasti, doma u Otce a Syna a Ducha svatého.

Čekáte, že vám povíme něco o sobě, svých útrapách i radostech na zemi a o nezměrném věčném štěstí, jaké je v tom, mít Boha navždy a naprosto a býti jeho celý a bez výhrady a neodvolatelně?

Nebudeme mluvit o sobě, nýbrž o Bohu, jediném smyslu našeho života, jak jsme se učili již na zemi: mluvit jen s Bohem nebo o Bohu, nemysliti ani na věci ani na sebe, nýbrž jenom na Boha, a jen jeho milovat. Boží milosrdenství na věky budu opěvovat! (Ž 88, 1)

Neznáme nic než Boha, to je celá naše moudrost, nic než Krista ukřižovaného, protože kříž je nejvýsostnější projev Boží lásky. Či jsme se snad sami učinili dokonalými? Nikoliv: milostí Boží jsme, co jsme, jenom jsme jí neodporovali. Skutečně, „*naše*" síly jsou stejně Boží jako ta milost, která nás nesla ke svatosti.

Jak můžeme vám, poutníkům, tušícím jenom Boha za závojem, vylíčiti, čím nás Bůh zaplavuje, jak naše srdce překypuje štěstím v Něm moři rozkoše nestvořené?

Chceme-li vám však přece aspoň naznačit chabými lidskými slovy, nelze to učinit lépe než to učinila naše Královna a Matka našeho Miláčka, nad jejíž krásou a milostností bude celé nebe ve věčném vytržení a bude v ní velebiti Dárce takového daru nám ostatním tvorům daného . . . než to učinila Panna Maria v závratně vznešené písni, jaké nepronesl a nepronese po ní žádný stvořený jazyk, k poctě Boží ve svém Magnificat:

Velebí duše Pána,

a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli -

rozjásal se náš duch, aby jásal v něm navěky se sbory vznešených duchů v Bohu: on je v nás a kolem nás a my v něm nejvnitřnějším spojením všech schopností naší duše, spojením rozumu i vůle s naším Zdrojem i Cílem. A po vzkříšení těl bude překypovat štěstí duše i na tělo, takže člověk bude planout a skvít se v ohni lásky Boží, jako na zemi celý usiloval o plnění Jeho vůle.

Neboť se ustrnul nad naší nízkostí: nás bezmocné, potácející se mezi životem a smrtí, žijící ve stínu smrti, oddělené od Boha propastí hříchu pro nás nepřeklenutelnou, takové nás zdvihl a vyzdvihl až k sobě skrze Syna svého a přijal za děti a učinil nás bratry svého jediného Syna, takže blaženými nás jmenují všichni vykoupení, jako zase my je, a tak v sobě navzájem velebíme Boha za to, že veliké věci nám učinil ten, jenž jediný je mocný. Co jsme, jsme jen jeho silou, ani nejmenší krůček na své cestě k Bohu jsme neudělali my sami, neboť Kristus Pán ráčil nám sám být cestou, a to cestou živou, která sama nese toho, kdo se jí svěří a odhodlá se po ní jít, jak praví Duch svatý ve Velepísni: Nes mne a poběžíme za vůní tvých mastí, a jenž se svatý jmenuje: on je svatost

sama, t. j. dobrota neboli láska. On nikde nenachází dobro, nýbrž všude je sám rozlévá vždyť nic mimo něho není dobré, co by neučinil dobrým on sám; všecko co je, je jeho dar.

A *milosrdenství jeho od pokolení do pokolení pro všechny, kdo ho ctí.* Všechny věky objímá jeho láska, která sklánějíc se k nám nicotným tvorům sluje milosrdenství. Láska Boží, to je jediné, ale přepevné pouto, které nás navzájem sbratřuje přes staletí a přes moře a světadíly, činíc z nás jedinou rodinu dětí Božích ve svaté Církvi. Čím jsme blíže Bohu, tím jsme blíže sobě navzájem, protože k bratřím vede jediná cesta, cesta srdcem Božím, protože on je každému z nás blíž než my sami sobě.

On *učinil podivuhodné věci svou silou: . . . sesadil mocné s trůnu a ponížené povýšil.* Dobrý Bůh nepotřebuje a nehledá síly a schopností u toho, koho chce povýšit k sobě a včleniti do svého života božského naopak, čím jsme ubožejší a více si vědomi své slabosti, tím více je Bůh k nám přitahován, aby mohl na nás ukázati svou sílu, svou všemohoucnost. Vždyť co ho přivábilo do jeslí a na kříž, ne-li právě naše bída? Tou se tedy chlubíme i my.

Hladové nasytil dobrými věcmi: sám sebou nás naplňuje už od pozemského života, kdy nás sytil svým vlastním tělem a krví obětovanou na našich oltářích, a nyní On je náš jediný pokrm a nápoj a naše všecko, protože my jsme mu nabídli všecku svou ubohost, aby ji zbožštil.

A bohaté propustil s prázdnou. Jenom tomu zavírá Bůh ruku, kdo neprosí, kdo neuznává, že celý jeho život je jen a jen dar štědré Boží dobroty. Satan je hlava těch, kdož říkají Bohu svým životem: „Odstup od nás, my znát tvou cestu nechceme!"

Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství . . . Pravý Izrael, vyvolený Boží, to jsou podle slov svatého Pavla ti, kdo neodmítnou Boží hlas, když je volá k sobě; neboť ne my jsme se sami vyvolili, nýbrž Bůh si nás vyvolil každého zvlášť. Kdo by si nepokládal za vrcholné štěstí být Božím služebníkem od chvíle, kdy se Bůh sám stal služebníkem, ba otrokem lidského pokolení, aby nás vykoupil z otrockých okovů hříchu, které jsme si sami ukovali tím, že jsme odmítali sloužit Bohu?

Jak slíbil Abrahamovi a jeho potomkům na věky: Pravé potomstvo Abrahamovo jsou ti, kdo uvěří Bohu, uvěří jeho Lásce a jsou živi z této víry.

Bratři naši, děti Boží! Kdo by se po vítězství síly Boží v naší nemohoucnosti ještě obával vrhnout se do náručí Dobroty věčné, vrhat se do ní každým krokem svého denního života ve svém povolání, které je přece rovněž dar Boží, kdo by se třásl? Kdo by se bál tulit se k Srdci Boha vtěleného a na smrt se dávajícího pro nás, z lásky k nám? Kdo by se zdráhal říkat! ke všemu, co On nám dává. . Ano, Otče, " říkali to ano svým všedním životem, aby on jeho šeď ozlatil, prosvětlil, aby jej zbožštil? Radujme se všichni v Pánu! Růže dominikánská č. 9, 1939

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, http://www.cormierop.cz/, https://fastshare.cz/, https://gloria.tv